

[Bodil Koch.]

morgen som sin mening, at moderne pædagogik stort set er startet af småbørnspædagoger, endnu sporadisk i små skoler og på forsøgsbasis i folkeskolen, og at den hidtil kun har tangeret gymnasiet og den højere undervisning.

Fra børnehave- og fritidspædagogernes fællesråd foreligger der en række mindre ændringsforslag til lovforslaget, og dem skal vi drøfte i det kommende udvalg. Jeg vil kun nævne ét her. Det forekommer også mig rigtigt, at det i formålsparagraffen, § 1, stk. 1, bør hedde, at formålet er at uddanne pædagoger og ikke ledere og medarbejdere. Hvorfor ministeren har ændret udtryksformen, kan jeg ikke vide, men principielt uddanner man ikke ledere. Det viser sig først senere hen, om et menneske måtte være egnet til en lederstilling.

Det er en udmærket og rigtig ting, at det foreliggende lovforslag på så mange væsentlige måder er forslag til en rammelov, så mulighed er åbnet for inden for lovens rammer at koordinere beslægtede uddannelser og etablere fælles grund- og efteruddannelser. Dette er så meget rigtigere, som socialuddannelseskommissionen endnu ikke har afsluttet sit arbejde. Jeg finder det også helt rigtigt, at lovforslaget ikke giver en detaljeret angivelse af optagelsesbetingelserne, lægger sig fast på bestemte arter af forpraktik. I udvalget synes jeg vi skal drøfte den berømmelige bestemmelse om det halve år i huset som obligatorisk. Det er også godt, at optagelsesalderen er sænket i forhold til uddannelsesetidens forlængelse.

I § 8, stk. 2, gives der hjemmel til, at seminarierne efter et års forløb kan afgøre, om den studerende egner sig til at gå videre. Vi kender alt for mange eksempler på, at unge spilder tid med at studere noget, det viser sig de ikke egner sig til. Men det bør dog vist i paragraffen mere præcist hedde, at det er seminariets rektor og lærerråd, der træffer afgørelsen; „seminariet“ er sådan et mærkeligt udtryk.

I lovforslagets § 4 foreslås oprettet et

uddannelsesråd, som skal være rådgivende for ministeren. Dets opgaver er i et vist omfang fastsat i lovforslaget, men en række enkeltheder skal nærmere præciseres af rådet og udformes i en bekendtgørelse. I den forbindelse forekommer det mig, at vi nok i udvalget bør drøfte rådets sammensætning. I en tid, hvor de studerendes medbestemmelsesret er så stærkt til debat, kunne det synes rimeligt med mere end to medlemmer ud af 18 til at repræsentere Pædagogstuderendes Landsråd.

I §§ 11 og 12 foreslås lærerrådet og de studerendes råd gjort obligatoriske. Men det må vække undren, at undervisningsministeren så helt entydigt synes at blive bemyndiget til at fastsætte bestemmelserne om disse råds sammensætning og virksomhed. Der skulle nødvendigvis være noget om det, som rektor Hellner skrev forleden i Kristeligt Dagblad, at demokratiseringsprocessen er standset uden for porten i Frederiksholms Kanal, og at der i nogen grad øves „demokrati fra oven“. Jeg mener, at lærere og elever må være særdeles medbestemmende angående rådsbeføjelserne.

Der er mange ting, man kunne drøfte her og ønske at komme ind på, men tiden tillader det ikke. Det vigtigste er, at vi kommer i gang, og jeg tvivler ikke om, at der vil blive bred enighed om dette lovforslag. Der kan være enkeltheder, som vi må finde ud af i fællesskab, men jeg kan i hvert fald tilsige mit partis vilje til sagligt samarbejde. Vi er meget tilfredse med, at dette lovforslag nu er fremsat.

Vestergaard Poulsen: Meningerne i denne sal brydes ofte, og sådan skal det være. Meningsforskellene kan ofte være så store og afstanden mellem synspunkterne så afvigende, at enighed ikke kan opnås, men der er til gengæld områder, hvor vor opfattelse og bedømmelse er harmonisk og sammenfaldende. Det gælder således i vurderingen af vore børns og den unge opvoksende slægts værdi. Det dyrebareste, vi har, er netop vore børn og vore unge. For dem